

Barbara Cartland

A monochromatic portrait of a young woman with styled hair, looking directly at the camera. The image is overlaid with a semi-transparent white oval containing text.

Süütu pettur

Barbara Cartland
The Innocent Imposter
1995

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Elle Liiva

© 1995 by Barbara Cartland

All rights reserved.

© 2006 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10383

ISBN 978-9949-20-016-0

Autori märkus

Ei ole kahtlustki, et kui inimesed jäävad pimedaks, omandavad nad sageli erilise aistingu, mida ei ole antud nägijaile.

See oli hästi teada muistsetele egiptlastele, kes kujutasid oma raidkujude laupade keskel kolmandat silma.

Silm oli antiikrahvaste seas tohutu tähtsusega sümbol. Ameeriklasest poeet Edgar Allan Poe kirjutas kord: “Silmad on hinge aknad.”

Siiski oli see teada juba iidsetel aegadel, kui usuti, et silm peegeldab mõtete erksust ja tunnete soojust.

Silmas on tundemeel ja mõistmise keel.

Kadunud miljonärist ärimees lord Leverhulme, kes ehitas Sunlight Porti, ütles kord mulle: “Kõikide töölesoovijate puhul pööran ma esmalt tähelepanu nende silmadele”.

BARBARA CARTLAND

Kaasajal oleme kaotanud kunsti kasutada “kolmandat silma” ehk taju otsustamiseks, kas inimestel on õigus või mitte, kas nad valetavad või räägivad tõtt.

Hindude pühad legendid suhtusid silma harda aukartusega ning neis väidetakse, et jumalad võisid läbi silma inimese hinge vaadata.

Kui Napoleon Bonaparte palus Josephine de Beauharnais'd endale naiseks, lausus naine:

“Tema läbitungivas pilgus on midagi ainulaadset ja seletamatut, mis suudab tekitada aukartust isegi kõige kõrgemates juhtides. Otsustage ise, kas see ei heidutaks iga naisolevust.”

Napoleon ise nõustus sellega, kinnitades: “Ma olen harva haaranud mõõga järele. Mina võitsin lahingud silmade, mitte relvadega.”

Napoleoni silmad olevat olnud teravad ja puurivad tema pika elu lõpupäevadeni.

On ka väidetud, et India valitseja Akbar, kes saavutas hämmastavat edu väga suure impeeriumi ülesehitamisel ja säilitamisel, oli võimukas isiksus ning tal oli üks kõige erilisem silmapaar.

Jesuiitidest misjonärid, kes külastasid tema õukonda, kirjeldasid neid silmi kui “sama elavaid nagu meri päikese-paistel.”

Seega, mis võiks olla veel võimsam kui otse südamest tulev armastuse pilk kahe inimese vahel.

Esimene peatiikk

*U*rsa sisenes eesuksest.

Ta mõtiskles selle üle, kui vaikne maja isa äraolekul tundus.

Ta oli nii harjunud, et isa ootas teda oma kabinetis. Ja nüüdki läks ta instinktiivselt koridoris sinnapoole, nagu oleks isa ikka veel seal.

Ursa isa, Matthew Hollington, oli üks selle sajandi tunnustatumaid lingviste.

Tema raamatukogu oli tulvil raamatuid praktiliselt igas maailma keeles.

Mõned neist raamatutest olid väga vanad.

Isa oli leidnud need ise tundmatutest kloostritest, iidsetest kindlustest või oma suureks meeleheaks isegi idamaistelt turgudelt.

Et Ursa oli alati isaga koos ning poega mehel ei olnud, siis oli ta tütrele palju võõrkeeli selgeks õpetanud.

BARBARA CARTLAND

Neiu oli dokumentide ja raamatute ehtsuse üle otsustamisel juba peaaegu sama osav kui isa.

Kui Ursa nüüd kabinetti sisenes, mõtles ta taas kord, kui mahajäetud see ruum ilma isata näis.

Isa oli läinud lühikesele külaskäigule Amsterdamis.

Mõned sealsed teadlased olid saanud dokumente Hollandi Ida-Indiast, mida nad ei suutnud ilma Hollingtoni abi ja konsultatsioonita dešifreerida.

“Kas sa võtad mind kaasa, issi?” oli Ursa küsinud.

Isa raputas vastuseks pead.

“Asi ei ole seda väärt, mu kullake, ja pealegi oleks sul kohutavalt igav nende inimeste juures, kus ma peatun.”